

Голчо и Мечо.

Умрѣлъ горкиятъ дѣдо Желю. Оставилъ на свѣта двата си сина. Оставилъ имъ едно магаренце, единъ пищовъ и едно празно буре. Седнали братята да дѣлятъ имота. Правили, стрували, решили: Голчо да вземе магаренцето, Мечо — пищова. Останало бурето.

— То е за мене, — рекълъ Голчо. — Имамъ си магаренце, ще натоваря бурето, ще го напълня съ студена вода, ще се помоля на дѣдо Господъ да даде люта суша, кладенцитъ и чешмитъ да пресъхнатъ, мало и голѣмо да ожадниѣе. Ако не рачи Господъ да ме послуша, азъ ще убия голѣмия смокъ въ ливадето и пакъ суша ще настане. Дърво и камъкъ да се пука отъ жаръ. Ще тръгна азъ тогава отъ село на село. По паричка да вземамъ за една глътка, пакъ ще събера много жълтички, и хайде на Божи гробъ. И ще се върна хаджи Голчо.

— Не е тъй, — дума Мечо, — бурето е за мене. Азъ съмъ черъ като вжгленъ. Много съмъ страшенъ и мога да скърцамъ съ жби като се напия. Ще напълня буренцето съ ракия и ще го занеса въ гората задъ единъ пънъ. Ще се насмуча като смокъ и ще пипна пищова. Отдолу идатъ двама търговци на коне, съ мешинени торби, а въ торбитъ — жълтички. Дрънчатъ. Азъ ще срѣбна още малко за куражъ. И когато приближатъ: бумъ! бумъ! Надъ главитъ имъ. Тъ ще примратъ отъ страхъ и, безъ да имъ продумамъ, ще ми подадатъ мешиненитъ торби.

Азъ вземамъ торбитъ, поглеждамъ ги страшно и имъ скръцвамъ съ жби:

— Хайде вървете си и на никого да не сте продумали думичка. И пакъ скръцвамъ. И още на другия день тръгвамъ за хаджилъкъ. Кога се върна, ще наизлѣзатъ комшиитъ:

— Добре дошълъ, хаджи Мечо!

— Добре заварилъ!

Погледнали се двамата братя въ очитъ.

— Бурето е мое!

— Мое, а не твое, — скочилъ Мечо.